

ning af løst Gods, Brag eller Bragstykker, der inddriver paa Forstranden, tilkommer alene Strandfogeden, naar Værdien stønnes ikke at overstaae 500 Kr. (§ 2, Stykke 2)". Det vil, altsaa sige: løst Gods, der, naar vi tage Hensyn til, hvad der er Genstand for den samlede Bjærgning, ikke har en Værdi af over 500 Kr., forbeholdes det Strandfogeden at bjærge. Inden jeg gør min Bemærkning dertil, maa jeg gøre opmærksom paa, at ligesom den Omstændighed, at Bjærgningen nu er bleven frivillig, gør det hensigtsmæssigt, at der oprettes Bjærgelav, medfører den ogsaa en vis Forandring i Strandfogedens Stilling med Hensyn til Bjærgningen, navnlig af løst Gods o. s. v. Nu er Forholdet det, at Strandfogeden, hvor han ikke selv — hvad han har en vis Ret til — forestaar Bjærgningen, kan sige til Folk: Vær's god at bjærge, I ere pligtige dertil, og hvad Bjærgeløn I skulle have, det vil senere blive fastsat af Amtmanden. Men naar Forholdet er det, at Bjærgningen er en frivillig Sag, er hans Stilling en ganske anden. Han staar ikke længere som den, der har Myndighed til at befale over Folk, men som den, der skal affordere om Billaarene for Bjærgningen. Det turde der være det heldigste at sige, at ligesom vi med Hensyn til Skib og Ladning give Bjærgelavene Ret til at bjærge, saaledes bliver det Strandfogeden, som paalægger dem Forpligtelse og ogsaa giver dem Ret til at bjærge det løse Gods, saaledes at Bjærgningen heraf kommer til at paahvile og ogsaa være en Ret dels for Strandfogeden og dels for Bjærgelavene. Det er i Forhættelse af denne Tanke, at vi i den sidste Del af Endringsforslaget under Nr. 14 til § 4, have tilføjet en ny Bestemmelse som lyder: "Hvor et fra en tidligere Strandning hidrørende Brag eller Dele af samme driver i Land, og Ejeren er til Stede, har Strandfogeden dog intet dermed at staffe, med mindre Ejeren begærer hans Bistand." Denne Bestemmelse er indsat med Hensyn til et Misbrug, som stundom foregaar paa Kysten, idet der, naar et Skib er strandet og Braget blevet tilbage, ofte holdes Auktion over det, hvor en eller anden gaar hen og køber det. Naar der saa kommer en Paalandsstorm, som slaar Braget i Stykker og driver det i Land, har man Eksempler paa, at Ejeren, som bor paa Stedet, er kommen til Stede og har sagt: Det er mit, det have I ikke noget at staffe med, medens Strandfogeden paastaar, at det er en ny Strandning. Han lader det bjærge og forlanger Bjærgeløn, og saa maa der siden afholdes en ny Auktion. Man har endog ogsaa Eksempler paa Tilfælde, hvor en

Strandfoged havde bjærget saadant Gods, og det derefter er drevet ud igen og op til en anden Strandfoged. Dette er naturligvis uberettiget. Har det været Genstand for Bjærgning, og Ejeren er til Stede, maa han, naar det driver i Land, være berettiget til tage det, uden at han paa ny skal betale Bjærgeløn.

I tredje sidste Punktum i Lovforslagets § 4 findes der i Forbindelse med Sætningen om Strandfogedens Ret til at overtage Bjærgning af løst Gods, og kun adstilt derafra ved et Komma denne Sætning: „og skal det i denne Henseende have sit Forblivende ved den Finansministeriet hidtil tilkommende Ret til at overlade Bjærgeren det bjærgede, naar Omstændighederne findes at tale derfor." Denne Bestemmelse have vi naturlig henført til den sidste Del af § 36 i Forordningen om Strandinger, hvor der er bestemt, at: „naar en Strandfoged ved sin Nærværelse paa Kysten opdager og alene eller ved Hjælp af Folk, med hvilke han selv affinder sig, bjærger enkelte Stykker af Havet inddrevet løst Gods, skal, for saa vidt vore Forstrande angaar, ej alene den sædvanlige Bjærgeløn tilfalde ham, men der kan endog, saafremt ingen Ejer melder sig, efter Sagens Omstændigheder, og paa Amtmandens derom gjorte Indstilling af Vort Rentekammer tilstaaes ham en større Andel af det indbjærgede til Belønning for hans Paapasjenhed." Det siges altsaa, at naar det kun er lidet værdifulde Ting, kan han saa mere end almindelig Bjærgeløn. Denne vil i Reglen være $\frac{1}{3}$, men da det ofte kan være saadanne Ting, til hvilke ingen Ejer melder sig, kan han efter Omstændighederne faa det hele. Det forekommer nu Udvalget, at der ikke er nogen Grund til mere at bibeholde denne Bestemmelse. Strandfogeden vil upaatvilelig ved disse ny Bestemmelser her faa en ret god Bestilling, naar han har Eneret til at bjærge disse Ting, og i Reglen faa Bjærgelønnen fastsat efter § 13 med $\frac{1}{3}$. Ganske vist kan der forekomme Tilfælde, hvor Ulejligheden er større, men der vil ogsaa forekomme Tilfælde, hvor Ulejligheden er mindre, og det har forekommet os at være mindre heldigt at tillægge Strandfogeden, naar han har Eneret til at bjærge, Udfigt til at faa Lov til at beholde det hele. Begæringer ville fremkomme i meget stor Mængde, og der er næppe tilstrækkelig Grund til at gaa ind derpaa. Jeg skal for Hjørring Amts Vedkommende oplyse, at man, saa vidt mig bekendt, intet kender til saadanne Ansøgninger fra Strandfogedernes Side. Alt hvad der bjærges, gaar ind i den almindelige Strandingsmasse, og sælges ved Auktion 2